

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

21. prosince 2023*

„Řízení o předběžné otázce – Justiční spolupráce v trestních věcech – Úřad evropského veřejného žalobce – Nařízení (EU) 2017/1939 – Článek 31 – Přeshraniční vyšetřování – Soudní povolení – Rozsah přezkumu – Článek 32 – Výkon přidělených opatření“

Ve věci C-281/22,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná na základě článku 267 SFEU rozhodnutím Oberlandesgericht Wien (Vrchní zemský soud ve Vídni, Rakousko) ze dne 8. dubna 2022, došlým Soudnímu dvoru dne 25. dubna 2022, v trestním řízení proti

G. K.,

B. O. D. GmbH,

S. L.

za účasti:

Österreichischer Delegierter Europäischer Staatsanwalt,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení: K. Lenaerts, předseda, L. Bay Larsen (zpravodaj), místopředseda, A. Arabadžev, A. Prechal, K. Jürimäe, T. von Danwitz, F. Biltgen a O. Spineanu-Matei, předsedové senátů, M. Ilešič, J.-C. Bonichot, M. Safjan, S. Rodin, D. Gratsias, M. L. Arastey Sahún a M. Gavalec, soudci,

generální advokátka: T. Čapeta,

za soudní kancelář: M. Krausenböck, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 27. února 2023,

s ohledem na vyjádření, která předložili:

– za G. K., B. O. D. GmbH a S. L.: W. Gappmayer, Rechtsanwalt,

* Jednací jazyk: němčina.

- za Österreichischer Delegierter Europäischer Staatsanwalt: L. De Matteis, T. Gut, I. Maschl-Clausen a F.-R. Radu, jako zmocněnci,
- za rakouskou vládu: J. Schmoll, J. Herrnfeld a C. Leeb, jako zmocněnkyně,
- za německou vládu: J. Möller, P. Busche a M. Hellmann, jako zmocněnci,
- za francouzskou vládu: R. Bénard a A. Daniel, jako zmocněnci,
- za nizozemskou vládu: M. K. Bulterman, A. Hanje a J. M. Hoogveld, jako zmocněnci,
- za rumunskou vládu: M. Chicu, E. Gane a A. Wellman, jako zmocněnkyně,
- za Evropskou komisi: J. Baquero Cruz a S. Grünheid, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 22. června 2023,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 31 odst. 3 prvního pododstavce a článku 32 nařízení Rady (EU) 2017/1939 ze dne 12. října 2017, kterým se provádí posílená spolupráce za účelem zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce (Úř. věst. 2017, L 283, s. 1).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci trestního řízení zahájeného proti G. K., B. O. D. GmbH a S. L., kteří jsou stíháni za to, že dovezli na základě nepravdivých prohlášení v rozporu s celními předpisy do Evropské unie bionaftu.

Právní rámec

Unijní právo

Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV

- 3 Článek 1 odst. 2 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34) zní následovně:
„Členské státy vykonají evropský zatýkací rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.“
- 4 Článek 6 odst. 1 a 2 tohoto rámcového rozhodnutí stanoví:
„1. Vystavujícím justičním orgánem je justiční orgán vystavujícího členského státu, který je příslušný pro vydání evropského zatýkacího rozkazu podle práva tohoto státu.“

2. Vykonávajícím justičním orgánem je justiční orgán vykonávajícího členského státu, který je příslušný k výkonu evropského zatýkacího rozkazu podle práva tohoto státu.“

Směrnice 2014/41/EU

5 Článek 1 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU ze dne 3. dubna 2014 o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech (Úř. věst. 2014, L 130, s. 1), stanoví:

„Členské státy vykonají evropský vyšetřovací příkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s touto směrnicí.“

6 Článek 6 této směrnice zní:

„1. Vydávající orgán může vydat evropský vyšetřovací příkaz, pouze pokud jsou splněny tyto podmínky:

- a) vydání evropského vyšetřovacího příkazu je nezbytné a přiměřené pro účely řízení podle článku 4 při zohlednění práv podezřelé nebo obviněné osoby a
- b) vyšetřovací úkon nebo úkony uvedené v evropském vyšetřovacím příkazu by za stejných podmínek bylo možné nařídit u obdobného vnitrostátního případu.

2. Splnění podmínek uvedených v odstavci 1 posuzuje v každém jednotlivém případě vydávající orgán.

3. Pokud má vykonávající orgán důvod se domnívat, že podmínky uvedené v odstavci 1 splněny nejsou, může konzultovat nezbytnost výkonu evropského vyšetřovacího příkazu s vydávajícím orgánem. Po této konzultaci může vydávající orgán rozhodnout o vzetí evropského vyšetřovacího příkazu zpět.“

7 Článek 9 odst. 1 uvedené směrnice stanoví:

„Vykonávající orgán uzná bez dalších formalit evropský vyšetřovací příkaz předaný v souladu s touto směrnicí a zajistí jeho výkon stejným způsobem a za stejných podmínek, jako by daný vyšetřovací úkon byl nařízen orgánem vykonávajícího státu, ledaže se tento orgán rozhodne uplatnit některý z důvodů odmítnutí uznání nebo výkonu nebo některý z důvodů odkladu stanovených v této směrnicí.“

Nařízení 2017/1939

8 V bodech 12, 14, 20, 30, 32, 60, 72, 73, 80, 83 a 85 odůvodnění nařízení 2017/1939 je uvedeno:

„(12) V souladu se zásadou subsidiarity může být boj proti trestným činům poškozujícím nebo ohrožujícím finanční zájmy Unie lépe veden na úrovni Unie z důvodu jeho rozsahu a účinků. Současná situace, kdy je stíhání trestných činů proti finančním zájmům Unie výhradně v rukou orgánů členských států [Unie], tento cíl ne vždy dostatečně plní. Jelikož cílů tohoto nařízení, totiž posílení boje proti trestným činům poškozujícím nebo ohrožujícím finanční zájmy Unie zřízením Úřadu, nemůže být dosaženo uspokojivě členskými státy Evropské unie vzhledem k nejednotnosti stíhání trestných činů

spáchaných proti finančním zájmům Unie na vnitrostátní úrovni, ale spíše jich z toho důvodu, že Úřad bude příslušný pro stíhání těchto trestných činů, může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 [...] SEU. [...]

[...]

- (14) S ohledem na zásadu loajální spolupráce by se Úřad a příslušné vnitrostátní orgány měly vzájemně podporovat a informovat s cílem účinně bojovat proti trestným činům spadajícím do pravomoci Úřadu.

[...]

- (20) Organizační struktura Úřadu by měla umožňovat rychlé a účinné rozhodování při vyšetřování a stíhání trestných činů bez ohledu na to, zda se dotýkají jednoho nebo několika členských států. [...]

[...]

- (30) Vyšetřování Úřadu by měli v zásadě provádět evropští pověření žalobci v členských státech. Ti by tak měli činit v souladu s tímto nařízením, a pokud jde o záležitosti nepodléhající tomuto nařízení, v souladu s vnitrostátním právem. [...]

[...]

- (32) Evropští pověření žalobci by měli být nedílnou součástí Úřadu, a tudíž by při vyšetřování a stíhání trestných činů spadajících do pravomoci Úřadu měli jednat na území svých členských států výlučně z pověření Úřadu a jeho jménem. [...]

[...]

- (60) Jestliže Úřad nemůže vykonávat svou pravomoc v konkrétním případě, protože existuje důvod předpokládat, že škoda, která byla nebo by mohla být způsobena finančním zájmům Unie, nepřevyšuje škodu, která byla nebo by mohla být způsobena jiné oběti, měl by být Úřad přesto schopen vykonávat svou pravomoc za podmínky, že je ve výhodnějším postavení pro vyšetřování nebo trestní stíhání než orgány příslušného členského státu nebo příslušných členských států. Úřad by mohl být ve výhodnějším postavení mimo jiné v případě, kdy by bylo efektivnější nechat Úřad vyšetřovat a stíhat konkrétní trestný čin z důvodu jeho nadnárodní povahy a rozsahu, je-li do tohoto trestného činu zapojeno zločinné spolčení nebo pokud by konkrétní druh trestného činu mohl představovat závažnou hrozbu pro finanční zájmy Unie, důvěryhodnost orgánů Unie a důvěru občanů Unie. [...]

[...]

- (72) Evropský pověřený žalobce, který případ projednává, by měl mít v přeshraničních případech možnost spolehnout se na pomocné evropské pověřené žalobce, je-li zapotřebí učinit opatření v jiných členských státech. Je-li pro takové opatření požadováno soudní povolení, mělo by být jasně stanoveno, ve kterém členském státě má být získáno, avšak

v každém případě by se mělo jednat pouze o jedno povolení. Pokud justiční orgány nakonec vyšetřovací úkon odmítnou povolit, tj. po vyčerpání všech opravných prostředků, měl by evropský pověřený žalobce, který případ projednává, žádost nebo příkaz stáhnout.

- (73) Možnost využít právních nástrojů o vzájemném uznávání nebo přeshraniční spolupráci, jež toto nařízení předpokládá, nemá nahradit konkrétní pravidla týkající se přeshraničního vyšetřování podle tohoto nařízení. Měla by je spíše doplnit s cílem zajistit, aby v případě, že při přeshraničním vyšetřování je zapotřebí přijmout opatření, které není k dispozici ve vnitrostátních právních předpisech pro čistě vnitrostátní situace, mohlo takové opatření být v průběhu vyšetřování nebo trestního stíhání použito v souladu s vnitrostátními právními předpisy, kterými se provádí příslušný nástroj.

[...]

- (80) Důkazy předložené Úřadem u soudu by neměly být zamítnuty pouze s tím odůvodněním, že byly shromážděny v jiném členském státu nebo v souladu s právními předpisy jiného členského státu, pokud má soud, u něhož probíhá soudní řízení, za to, že jejich připuštění respektuje spravedlivost procesu a práva na obhajobu podezřelé či obviněné osoby v souladu s Listinou [základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“)]. Toto nařízení dodržuje základní práva a ctí zásady, které v oblasti své působnosti uznávají článek 6 [SEU] a Listina, zejména pak její hlava VI, mezinárodní právo a mezinárodní dohody, jichž jsou Unie nebo všechny členské státy smluvní stranou, včetně Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod [podepsané dne 4. listopadu 1950 v Římě], jakož i ústavy členských států. [...]

[...]

- (83) Toto nařízení zejména vyžaduje, aby Úřad respektoval právo na spravedlivý proces, právo na obhajobu a presumpci nevinu podle článků 47 a 48 Listiny. Článek 50 Listiny, který chrání právo nebýt dvakrát trestně stíhán nebo trestán za stejný trestný čin (*ne bis in idem*), zajišťuje, že v důsledku trestních stíhání vedených Úřadem nedojde k porušení zákazu dvojího postihu. Činnost Úřadu by tak měla být vykonávána v plném souladu s těmito právy a nařízení by mělo být uplatňováno a vykládáno odpovídajícím způsobem.

[...]

- (85) Na činnost Úřadu by se měla vztahovat práva na obhajobu stanovená v příslušných právních předpisech Unie, jako jsou směrnice [Evropského parlamentu a Rady 2010/64/EU ze dne 20. října 2010 o právu na tlumočení a překlad v trestním řízení (Úř. věst. 2010, L 280, s. 1), Evropského parlamentu a Rady 2012/13/EU ze dne 22. května 2012 o právu na informace v trestním řízení (Úř. věst. 2012, L 142, s. 1), Evropského parlamentu a Rady 2013/48/EU ze dne 22. října 2013 o právu na přístup k obhájci v trestním řízení a řízení týkajícím se evropského zatýkacího rozkazu a o právu na informování třetí strany a právu na komunikaci s třetími osobami a konzulárními úřady v případě zbavení osobní svobody (Úř. věst. 2013, L 294, s. 1), Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/343 ze dne 9. března 2016, kterou se posilují některé aspekty presumpce nevinu a právo být přítomen při trestním řízení před soudem (Úř. věst. 2016, L 65, s. 1) a Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1919 ze dne 26. října 2016 o právní pomoci pro podezřelé nebo obviněné osoby v trestním řízení a pro osoby vyžádané v rámci řízení týkajícího se evropského zatýkacího rozkazu (Úř. věst. 2016, L 297, s. 1)], jak byly provedeny ve

vnitrostátním právu. Tato práva, jakož i práva stanovená ve vnitrostátních právních předpisech, jako je právo požadovat jmenování znalců nebo výsledků svědků nebo poskytnutí důkazů ze strany Úřadu ve prospěch obhajoby, by měla být k dispozici každé podezřelé či obviněné osobě, kterou začne Úřad vyšetřovat.“

9 Článek 1 tohoto nařízení zní takto:

„Tímto nařízením se zřizuje Úřad evropského veřejného žalobce (dále jen ‚Úřad‘) a stanoví pravidla jeho fungování.“

10 Článek 2 body 5 a 6 tohoto nařízení zní:

„Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

[...]

5) ‚evropským pověřeným žalobcem, který případ projednává‘: evropský pověřený žalobce odpovědný za vyšetřování a trestní stíhání, která zahájil, která mu byla přidělena, nebo která převzal při uplatnění svého evokačního práva podle článku 27;

6) ‚pomocným evropským pověřeným žalobcem‘: evropský pověřený žalobce nacházející se v členském státě, v němž má být provedeno vyšetřování nebo jiné opatření, které je mu přiděleno, a jenž není členským státem, v němž se nachází evropský pověřený žalobce, který případ projednává“.

11 Článek 4 téhož nařízení stanoví:

„Úřad odpovídá za vyšetřování a trestní stíhání pachatelů a spolupachatelů trestných činů poškozujících nebo ohrožujících finanční zájmy Unie [...]. Úřad v této souvislosti provádí úkony vyšetřování a trestního stíhání a vykonává před příslušnými soudy členských států úlohu žalobce, dokud není v daném případě vydáno pravomocné rozhodnutí.“

12 Článek 5 odst. 1 nařízení 2017/1939 stanoví:

„Úřad dbá na to, aby při své činnosti dodržoval práva zakotvená v Listině.“

13 Článek 8 odst. 1 až 4 tohoto nařízení stanoví:

„1. Úřad je nedělitelnou institucí Unie fungující jednotně s decentralizovanou strukturou.

2. Úřad je organizován na centrální i na decentralizované úrovni.

3. Centrální úroveň představuje ústředí v místě sídla Úřadu. Ústředí sestává z kolegia, stálých komor, evropského nejvyššího žalobce, náměstků evropského nejvyššího žalobce, evropských žalobců a správního ředitele.

4. Decentralizovanou úroveň představují evropští pověřeni žalobci, kteří se nacházejí v jednotlivých členských státech.“

14 V článku 13 odst. 1 uvedeného nařízení je stanoveno:

„Evropští pověřeni žalobci jednají jménem Úřadu ve svých členských státech a mají stejné pravomoci jako vnitrostátní žalobci, pokud jde o vyšetřování, trestní stíhání a podání obžaloby, navíc k jim svěřeným zvláštním pravomocem a postavení a s výhradou těchto pravomocí a postavení, za podmínek stanovených v tomto nařízení.

Evropští pověřeni žalobci odpovídají za vyšetřování a trestní stíhání, která sami zahájili, která jim byla přidělena nebo která převzali za použití svého evokačního práva. Evropští pověřeni žalobci se řídí vedením a pokyny stálé komory pověřené případem, jakož i pokyny dohlížejíciho evropského žalobce.

[...]“

15 Článek 28 odst. 1 téhož nařízení zní:

„Evropský pověřený žalobce, který případ projednává, může v souladu s tímto nařízením a s vnitrostátním právem buď provádět vyšetřovací úkony a jiná opatření sám, nebo vydat pokyny příslušným orgánům svého členského státu. [...]“

16 Článek 30 odst. 1 nařízení č. 2017/1939 zní:

„Členské státy zajistí, aby alespoň v případech, kdy je pro trestný čin, který je předmětem vyšetřování, stanoven trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby ve výši nejméně čtyř let, měli evropští pověřeni žalobci pravomoc nařídít nebo vyžádat si následující vyšetřovací úkony:

a) vykonat prohlídku všech prostor, pozemků, dopravních prostředků, soukromého obydlí, oděvů a jakéhokoli jiného osobního majetku nebo počítačového systému a přijmout veškerá zajišťovací opatření nezbytná k zachování jejich neporušenosti a k tomu, aby se předešlo ztrátě nebo znehodnocení důkazů;

[...]

d) zajistit nástroje trestné činnosti a výnosy z ní, včetně majetku, u něhož se očekává, že bude předmětem propadnutí na základě rozhodnutí soudu, u něhož probíhá soudní řízení, pokud existuje důvod se domnívat, že majitel či držitel nástrojů trestné činnosti nebo výnosů nebo osoba je kontrolující se bude snažit zmařit výkon rozhodnutí nařizujícího propadnutí;

[...]“

17 Článek 31 tohoto nařízení, nadepsaný „Přeshraniční vyšetřování“, stanoví:

„1. Evropští pověřeni žalobci jednají v úzké spolupráci a v přeshraničních případech si vzájemně pomáhají a pravidelně je spolu konzultují. Má-li být opatření přijato v jiném členském státě, než je členský stát evropského pověřeného žalobce, který případ projednává, rozhodne tento evropský pověřený žalobce o přijetí nezbytného opatření a přidělí je evropskému pověřenému žalobci nacházejícímu se v členském státě, kde má být toto opatření provedeno.

2. Evropský pověřený žalobce, který případ projednává, může přidělit jakákoli opatření, která má k dispozici podle článku 30. Odůvodnění a přijetí takových opatření se řídí právem členského státu evropského pověřeného žalobce, který případ projednává. Pokud evropský pověřený žalobce, který případ projednává, přidělí provedení vyšetřovacího úkonu jednomu nebo několika

evropským pověřeným žalobcům z jiného členského státu, informuje o tom současně svého dohlížejšího evropského žalobce.

3. Pokud se podle práva členského státu pomocného evropského pověřeného žalobce požaduje pro daný úkon soudní povolení, musí tento pomocný evropský pověřený žalobce takové povolení obdržet v souladu s právem daného členského státu.

Je-li soudní povolení pro přidělený úkon zamítnuto, vezme evropský pověřený žalobce, který případ projednává, přidělení zpět.

Pokud však právo členského státu pomocného evropského pověřeného žalobce takové soudní povolení nepožaduje, ale požaduje je právo členského státu evropského pověřeného žalobce, který případ projednává, získá soudní povolení tento evropský pověřený žalobce a předloží je spolu s přidělením.

4. Pomocný evropský pověřený žalobce přidělené opatření provede nebo nařídí příslušnému vnitrostátnímu orgánu, aby tak učinil.

5. Pokud se pomocný evropský pověřený žalobce domnívá, že:

[...]

c) alternativní, avšak méně rušivé opatření by umožnilo dosáhnout stejných výsledků jako přidělené opatření; [...]

[...]

informuje o tom svého dohlížejšího evropského žalobce a konzultuje evropského pověřeného žalobce, který případ projednává, aby tuto otázku společně vyřešili.

6. Pokud přidělené opatření v čistě vnitrostátní situaci neexistuje, ale bylo by k dispozici v situaci přeshraniční, kterou upravují právní nástroje o vzájemném uznávání nebo přeshraniční spolupráci, mohou dotčení evropští pověření žalobci po dohodě s příslušnými dohlížejšími evropskými žalobci tyto nástroje použít.

7. Pokud se evropským pověřeným žalobcům nepodaří věc vyřešit do sedmi pracovních dnů a přidělení je zachováno, předá se věc příslušné stálé komoře. Totéž platí, i pokud přidělené opatření nebylo provedeno ve lhůtě stanovené v přidělení nebo v přiměřené lhůtě.

[...]“

18 Článek 32 uvedeného nařízení, nadepsaný „Výkon přidělených opatření“, stanoví:

„Přidělená opatření se provádějí v souladu s tímto nařízením a právem členského státu pomocného evropského pověřeného žalobce. Dodržují se formální náležitosti a postupy výslovně uvedené evropským pověřeným žalobcem, který případ projednává, pokud nejsou v rozporu se základními právními zásadami členského státu pomocného evropského pověřeného žalobce.“

19 Článek 41 odst. 1 a 2 téhož nařízení stanoví:

„1. Činnosti Úřadu jsou prováděny při plném dodržování práv podezřelých a obviněných osob zakotvených v Listině, včetně práva na spravedlivý proces a práva na obhajobu.

2. Každá podezřelá nebo obviněná osoba má v trestním řízení prováděném Úřadem alespoň následující procesní práva stanovená právem Unie, včetně směrnic týkajících se práv podezřelých a obviněných osob v trestním řízení, jak byly provedeny ve vnitrostátním právu:

- a) právo na tlumočení a překlad podle směrnice [2010/64];
- b) právo na informace a přístup k materiálům o případu podle směrnice [2012/13];
- c) právo na přístup k obhájci a právo na komunikaci se třetími osobami a jejich informování v případě zatčení podle směrnice [2013/48];
- d) právo nevypovídat a právo na presumpci nevinu podle směrnice [2016/343];
- e) právo na právní pomoc podle směrnice [2016/1919].“

Rakouské právo

20 Ustanovení § 11 odst. 2 Bundesgesetz zur Durchführung der Europäischen Staatsanwaltschaft (spolkový zákon, kterým se provádí nařízení o zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce) stanoví, že pokud je třeba v případě přeshraničního vyšetřování vedeného Úřadem evropského veřejného žalobce provést vyšetřovací úkon na rakouském území, vydá soudní povolení uvedené v čl. 31 odst. 3 prvním pododstavci nařízení 2017/1939 Landesgericht (zemský soud, Rakousko), v jehož sídle se nachází příslušné státní zastupitelství.

21 Ustanovení § 119 odst. 1 Strafprozessordnung (trestní řád) stanoví podmínky pro provádění prohlídek.

22 Ustanovení § 120 odst. 1 trestního řádu stanoví, že prohlídky musí být nařízeny státním zastupitelstvím na základě soudního povolení a že kriminální policie je oprávněna provádět předběžně tyto prohlídky bez příkazu nebo povolení pouze v případě bezprostředního nebezpečí.

Německé právo

23 Ustanovení § 102 Strafprozessordnung (trestní řád, dále jen „StPO“) stanoví:

„U osoby, která je podezřelá ze spáchání trestného činu nebo z účasti na jeho spáchání nebo z nezákonného získání údajů, nadřezování, maření vyšetřování nebo podílnictví, může být provedena domovní prohlídka a prohlídka jiných prostor, jakož i osobní prohlídka a prohlídka předmětů, které jí patří, a to jak pro účely jejího zatčení, tak v případě, že je důvodné předpokládat, že prohlídka povede k nalezení důkazů.“

24 Ustanovení § 105 odst. 1 StPO zní:

„Prohlídky mohou být nařízeny pouze soudcem a v případě bezprostředního nebezpečí i státním zastupitelstvím a jeho pomocnými osobami [§ 152 Gerichtsverfassungsgesetz (zákon o organizaci soudnictví)]. [...]“

25 Ustanovení § 3 odst. 2 Gesetz zur Ausführung der EU-Verordnung zur Errichtung der Europäischen Staatsanwaltschaft (zákon, kterým se provádí nařízení Evropské unie o zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce) zní:

„Stanoví-li ustanovení trestního řádu ohledně vyšetřovacího úkonu soudní příkaz nebo potvrzení, lze v případě přeshraničních opatření, která mají být provedena v souladu s čl. 31 odst. 3 [nařízení 2017/1939] v jiném členském státě, který se účastní zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce, tento příkaz nebo potvrzení získat od německého soudu jen tehdy, pokud právo jiného členského státu takový soudní příkaz nebo potvrzení nevyžaduje.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

26 Německý evropský pověřený žalobce zahájil jménem Úřadu evropského veřejného žalobce vyšetřování rozsáhlých daňových podvodů a účasti v organizované zločinecké skupině založené za účelem páchaní daňových trestných činů.

27 V rámci tohoto vyšetřování jsou společnost B. O. D., jakož i její jednatelé, G. K. a S. L. stíháni za to, že na základě nepravdivých prohlášení dovezli do Unie v rozporu s celními předpisy bionaftu pocházející z USA a způsobili tak škodu ve výši 1 295 000 eur.

28 Dne 9. listopadu 2021 nařídil rakouský pomocný evropský pověřený žalobce v rámci pomoci poskytnuté při tomto vyšetřování podle článku 31 nařízení 2017/1939 prohlídky a zajištění věcí jak v obchodních prostorách B. O. D. a její mateřské společnosti, tak v soukromém obydlí G. K. a S. L., které se všechny nacházejí v Rakousku, a požádal příslušné rakouské soudy, aby tato opatření povolily.

29 Po získání požadovaných povolení nařídil tento rakouský pomocný evropský pověřený žalobce příslušnému finančnímu orgánu, aby tato opatření účinně provedl, což tento orgán učinil.

30 Dne 1. prosince 2021 podali G. K., B. O. D. a S. L. proti rozhodnutím rakouských soudů, kterými byla povolena dotčená opatření, žaloby k Oberlandesgericht Wien (vrchní zemský soud ve Vídni, Rakousko), který je předkládajícím soudem.

31 G. K., B. O. D. a S. L. u uvedeného soudu zejména tvrdili, že v Rakousku nebyl spáchán žádný trestný čin, podezření vůči nim jsou nedostatečná, tato rozhodnutí rakouských soudů nejsou dostatečně odůvodněná, nařízené prohlídky nebyly ani nezbytné, ani přiměřené, a že bylo porušeno jejich právo na vztah důvěry s jejich advokátem.

32 Rakouský pomocný evropský pověřený žalobce u uvedeného soudu tvrdí, že v souladu s právním rámcem stanoveným nařízením 2017/1939 pro přeshraniční vyšetřování Úřadu evropského veřejného žalobce se odůvodnění přidělených vyšetřovacích úkonů řídí právem členského státu evropského pověřeného žalobce, který případ projednává, a může být analogicky s režimem zavedeným směrnicí 2014/41 posuzováno pouze orgány tohoto členského státu. Dotčené trestné činy již přitom posuzoval příslušný vyšetřující soudce u Amtsgericht München (okresní soud

v Mnichově, Německo). Příslušné orgány členského státu pomocného evropského pověřeného žalobce mohou zkoumat pouze formální náležitosti související s provedením těchto přidělených vyšetřovacích úkonů.

- 33 Předkládající soud uvádí, že na základě znění čl. 31 odst. 3 a článku 32 nařízení 2017/1939 lze toto ustanovení vykládat tak, že vyžaduje-li přidělený vyšetřovací úkon získání soudního povolení v členském státě pomocného evropského pověřeného žalobce, musí být tento úkon posuzován soudem tohoto členského státu z hlediska všech formálních a hmotněprávních pravidel stanovených uvedeným členským státem.
- 34 Podle názoru uvedeného soudu by však měl tento výklad za následek, že by takový úkon musel být případně zkoumán v plném rozsahu v obou členských státech a podle jejich příslušného vnitrostátního práva, což by znamenalo, že příslušnému soudu v členském státě pomocného evropského pověřeného žalobce by musely být poskytnuty a případně přeloženy všechny dokumenty nezbytné pro takové posouzení. Takový systém přitom představuje krok zpět oproti systému zavedenému směrnicí 2014/41, v jehož rámci může vykonávající členský stát ověřovat pouze některá formální hlediska.
- 35 Předkládající soud má dále za to, že výklad nařízení 2017/1939 ve světle cíle účinnosti trestního stíhání by mohl naznačovat, že přezkum prováděný v souvislosti se soudním povolením požadovaným v členském státě pomocného evropského pověřeného žalobce se bude týkat pouze některých formálních hledisek, a to každopádně v situaci, kdy již došlo k soudnímu přezkumu v členském státě evropského pověřeného žalobce, který případ projednává.
- 36 Za těchto podmínek se Oberlandesgericht Wien (vrchní zemský soud ve Vídni) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Musí být unijní právo, zejména čl. 31 odst. 3 první pododstavec a článek 32 [nařízení 2017/1939], vykládáno v tom smyslu, že pokud je při přeshraničním vyšetřování vyžadováno soudní povolení opatření, které má být provedeno v členském státě pomocného evropského pověřeného žalobce, musí být zkoumána veškerá hmotněprávní hlediska, jako je trestnost skutků, podezření ze spáchání uvedených činů, nezbytnost a přiměřenost opatření?
- 2) Musí být při přezkumu zohledněno, zda byla přípustnost tohoto opatření již přezkoumána soudem v členském státě evropského pověřeného žalobce, který případ projednává, podle práva tohoto členského státu?
- 3) V případě záporné odpovědi na první otázku resp. kladné odpovědi na druhou otázku, v jakém rozsahu musí být proveden soudní přezkum v členském státě pomocného evropského pověřeného žalobce?“
- 37 Dopisem ze dne 10. ledna 2023 zaslala kancelář Soudního dvora předkládajícímu soudu žádost o vysvětlení. V odpovědi na tuto žádost předkládající soud uvedl, že G. K., B. O. D. a S. L. se týká usnesení Amtsgericht München (okresní soud v Mnichově) ze dne 2. září 2021, na jehož základě byly povoleny prohlídky v Německu, aniž bylo zkoumáno odůvodnění případných prohlídek v obchodních prostorách B. O. D. a soukromých obydlích G. K. a S. L. v Rakousku.

K předběžným otázkám

- 38 Podstatou všech tří otázek předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda články 31 a 32 nařízení 2017/1939 musí být vykládány v tom smyslu, že vyžaduje-li přidělený vyšetřovací úkon soudní povolení podle práva členského státu pomocného evropského pověřeného žalobce, může se přezkum v tomto členském státě týkat jak hledisek souvisejících s odůvodněním a přijetím tohoto úkonu, tak i hledisek souvisejících s jeho prováděním. V této souvislosti se předkládající soud táže na dopad soudního přezkumu uvedeného opatření, který by byl předtím proveden v členském státě evropského pověřeného žalobce, který danou věc projednává, na rozsah přezkumu téhož opatření na základě tohoto soudního povolení v členském státě pomocného evropského pověřeného žalobce.
- 39 Úvodem je třeba poznamenat, že předmětem nařízení 2017/1939 je v souladu s jeho článkem 1 zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce a stanovení pravidel jeho fungování.
- 40 Článek 4 tohoto nařízení stanoví, že Úřad evropského veřejného žalobce odpovídá za vyšetřování a trestní stíhání pachatelů a spolupachatelů trestných činů poškozujících nebo ohrožujících finanční zájmy Unie. Úřad v této souvislosti provádí úkony vyšetřování a trestního stíhání a vykonává před příslušnými soudy členských států úlohu žalobce, dokud není v daném případě vydáno pravomocné rozhodnutí.
- 41 Podle čl. 8 odst. 1 uvedeného nařízení je Úřad evropského veřejného žalobce nedělitelnou institucí Unie fungující jednotně s decentralizovanou strukturou. Odstavce 2 až 4 tohoto článku stanoví, že Úřad evropského veřejného žalobce je organizován na dvou úrovních, a to jednak na centrální úrovni, kterou představuje ústředí v místě sídla Úřadu, a jednak na decentralizované úrovni, kterou představují evropští pověřeni žalobci, kteří se nacházejí v jednotlivých členských státech.
- 42 Podle čl. 13 odst. 1 téhož nařízení ve spojení s jeho body 30 a 32 odůvodnění musí vyšetřování Úřadu evropského veřejného žalobce v zásadě provádět evropští pověřeni žalobci, kteří jednají jménem Úřadu evropského veřejného žalobce ve svých členských státech.
- 43 Z tohoto čl. 13 odst. 1 ve spojení s čl. 28 odst. 1 nařízení 2017/1939 vyplývá, že evropský pověřený žalobce, který případ projednává, tedy evropský pověřený žalobce odpovědný za vyšetřování a trestní stíhání, která zahájil, která mu byla přidělena, nebo která převzal při uplatnění evokačního práva, může v souladu s tímto nařízením a právem svého členského státu buď provádět vyšetřovací úkony a jiná opatření sám, nebo vydat pokyny příslušným orgánům svého členského státu.
- 44 Pokud se evropský pověřený žalobce, který případ projednává, rozhodne v souvislosti s vyšetřováním, které vede v rámci svého členského státu, provést vyšetřovací úkon, který vyžaduje soudní povolení v souladu s právem tohoto členského státu, přísluší přezkum splnění všech podmínek stanovených za tímto účelem soudům uvedeného členského státu. Naproti tomu v přeshraničních případech, kdy má být vyšetřovací úkon proveden v jiném členském státě, než je členský stát evropského pověřeného žalobce, který případ projednává, musí mít tento žalobce možnost spolehnout se, jak vyplývá z čl. 2 bodu 6 uvedeného nařízení ve spojení s bodem 72 odůvodnění tohoto nařízení, na pomocného evropského pověřeného žalobce, který se nachází v členském státě, v němž má být tento úkon proveden.

- 45 Režim použitelný na přijetí a provedení takového opatření v rámci přeshraničního vyšetřování je upraven v člancích 31 a 32 téhož nařízení, o jejichž výklad předkládající soud žádá. Tato ustanovení je proto třeba použít za účelem určení rozsahu soudního přezkumu, který může být proveden v členském státě pomocného evropského pověřeného žalobce, pokud takové opatření vyžaduje soudní povolení podle práva tohoto členského státu.
- 46 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora je třeba při výkladu ustanovení unijního práva vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí [rozsudek ze dne 28. října 2022, Generalstaatsanwaltschaft München (Vydání a *ne bis in idem*), C-435/22 PPU, EU:C:2022:852, bod 67, jakož i citovaná judikatura].
- 47 Pokud jde v první řadě o znění článků 31 a 32 nařízení 2017/1939, z čl. 31 odst. 1 tohoto nařízení vyplývá, že vedení přeshraničních vyšetřování Úřadem evropského veřejného žalobce spočívá na úzké spolupráci mezi evropskými pověřenými žalobci. Má-li být opatření provedeno v jiném členském státě, než je členský stát evropského pověřeného žalobce, který případ projednává, rozhodne tento žalobce v rámci této spolupráce o přijetí nezbytného opatření a přidělí je pomocnému evropskému pověřenému žalobci nacházejícímu se v členském státě, v němž má být tento úkon proveden.
- 48 Článek 31 odst. 2 uvedeného nařízení v tomto ohledu stanoví, že odůvodnění a přijetí takového opatření se řídí právem členského státu evropského pověřeného žalobce, který případ projednává.
- 49 Podle čl. 31 odst. 3 prvního pododstavce uvedeného nařízení platí, že pokud se podle práva členského státu pomocného evropského pověřeného žalobce požaduje pro daný úkon soudní povolení, musí tento pomocný evropský pověřený žalobce takové povolení obdržet v souladu s právem daného členského státu.
- 50 Nicméně podle čl. 31 odst. 3 třetího pododstavce nařízení 2017/1939 platí, že pokud právo členského státu pomocného evropského pověřeného žalobce takové soudní povolení nepožaduje, ale požaduje je právo členského státu evropského pověřeného žalobce, který případ projednává, získá soudní povolení tento evropský pověřený žalobce a předloží je spolu s přidělením.
- 51 Článek 31 odst. 4 tohoto nařízení stanoví, že pomocný evropský pověřený žalobce přidělené opatření provede nebo nařídí příslušnému vnitrostátnímu orgánu, aby tak učinil.
- 52 Podle článku 32 uvedeného nařízení se takové opatření provádí v souladu s tímto nařízením a právem členského státu pomocného evropského pověřeného žalobce.
- 53 S ohledem na tyto skutečnosti je třeba uvést, že i když čl. 31 odst. 3 první pododstavec nařízení 2017/1939 stanoví, že soudní povolení musí být získáno v souladu s právem členského státu pomocného evropského pověřeného žalobce, pokud se pro daný úkon podle práva tohoto členského státu takové povolení požaduje, články 31 a 32 tohoto nařízení nicméně neupřesňují rozsah přezkumu, který mohou příslušné orgány uvedeného členského státu pro účely tohoto soudního povolení provést.

- 54 Ze znění čl. 31 odst. 1 a 2 a článku 32 uvedeného nařízení však vyplývá, že evropský pověřený žalobce, který případ projednává, rozhodne o přijetí přiděleného vyšetřovacího úkonu a toto přijetí se stejně jako odůvodnění tohoto úkonu řídí právem členského státu evropského pověřeného žalobce, který případ projednává, zatímco provedení takového úkonu se řídí právem členského státu pomocného evropského pověřeného žalobce.
- 55 Pokud jde ve druhé řadě o kontext článků 31 a 32 téhož nařízení, je třeba uvést, že rozlišování zavedené těmito články mezi odůvodněním a přijetím přiděleného vyšetřovacího úkonu na jedné straně a jeho provedením na straně druhé odráží logiku, na níž je založen systém justiční spolupráce v trestních věcech mezi členskými státy, který je založen na zásadách vzájemné důvěry a vzájemného uznávání.
- 56 V tomto ohledu je třeba připomenout, že jak zásada vzájemné důvěry mezi členskými státy, tak zásada vzájemného uznávání, která je sama založena na vzájemné důvěře mezi členskými státy, mají v unijním právu zásadní význam, neboť umožňují vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic [rozsudek ze dne 28. října 2022, Generalstaatsanwaltschaft München (Vydání a *ne bis in idem*), C-435/22 PPU, EU:C:2022:852, bod 92 a citovaná judikatura].
- 57 Zásada vzájemného uznávání rozsudků a soudních rozhodnutí předpokládá vzájemnou důvěru v to, že každý členský stát akceptuje použití trestního práva platného v ostatních členských státech, i kdyby použití vlastního vnitrostátního práva vedlo k odlišnému řešení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. ledna 2018, Piotrowski, C-367/16, EU:C:2018:27, bod 52, a ze dne 10. ledna 2019, ET, C-97/18, EU:C:2019:7, bod 33).
- 58 Tato zásada je prováděna prostřednictvím různých nástrojů justiční spolupráce v trestních věcech mezi členskými státy.
- 59 Uvedená zásada je vyjádřena mimo jiné v čl. 1 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584, který zakotvuje pravidlo, podle něhož jsou členské státy povinny vykonat evropský zatýkací rozkaz na základě této zásady a v souladu s ustanoveními uvedeného rámcového rozhodnutí [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. února 2022, Openbaar Ministerie (Soud zřízený zákonem ve vystavujícím členském státě), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 43, jakož i citovaná judikatura).
- 60 V rámci systému předávání zavedeného tímto rámcovým rozhodnutím vykonávají justiční orgány uvedené v odstavci 1 a justiční orgány uvedené v odstavci 2 článku 6 téhož rámcového rozhodnutí odlišné funkce související s vydáním evropského zatýkacího rozkazu na straně jedné a s výkonem takového rozkazu na straně druhé [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. listopadu 2020, Openbaar Ministerie (Padělení dokumentů), C-510/19, EU:C:2020:953, bod 47].
- 61 Je tedy na vystavujícím justičním orgánu, aby přezkoumal dodržení podmínek nezbytných k vydání evropského zatýkacího rozkazu, aniž by toto posouzení mohlo být v souladu se zásadou vzájemného uznávání následně přezkoumáno vykonávajícím justičním orgánem [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 23. ledna 2018, Piotrowski, C-367/16, EU:C:2018:27, bod 52, jakož i ze dne 31. ledna 2023, Puig Gordi a další, C-158/21, EU:C:2023:57, body 87 a 88).
- 62 Zásada vzájemného uznávání je rovněž vyjádřena v čl. 1 odst. 2 směrnice 2014/41, který stanoví, že členské státy vykonají evropský vyšetřovací příkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s touto směrnicí.

- 63 Z článku 6 ve spojení s článkem 9 uvedené směrnice vyplývá, že systém justiční spolupráce v ní stanovený je založen podobně jako systém zavedený rámcovým rozhodnutím 2002/584 na rozdělení pravomocí mezi vydávajícím justičním orgánem a vykonávajícím justičním orgánem, v jehož rámci přísluší vydávajícímu justičnímu orgánu, aby přezkoumal splnění hmotněprávních podmínek pro vydání evropského vyšetřovacího příkazu, aniž by toto posouzení mohlo být v souladu se zásadou vzájemného uznávání následně přezkoumáno vykonávajícím justičním orgánem [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. prosince 2021, Specializirana prokuratura (Provozní a lokalizační údaje), C-724/19, EU:C:2021:1020, bod 53].
- 64 Z těchto úvah vyplývá, že v rámci justiční spolupráce v trestních věcech mezi členskými státy založené na zásadách vzájemné důvěry a vzájemného uznávání nemá vykonávající orgán přezkoumávat, zda vydávající orgán dodržel podmínky pro vydání soudního rozhodnutí, které má vykonat.
- 65 Ve třetí řadě z bodů 12, 14, 20 a 60 odůvodnění nařízení 2017/1939 vyplývá, že cílem tohoto nařízení je prostřednictvím zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce účinněji bojovat proti trestným činům poškozujícím nebo ohrožujícím finanční zájmy Unie.
- 66 V tomto ohledu z čl. 31 odst. 6 nařízení 2017/1939 ve spojení s jeho bodem 73 odůvodnění vyplývá, že musí být možné doplnit zvláštní pravidla stanovená tímto nařízením pro účely přeshraničního vyšetřování o možnost využít právních nástrojů mimo jiné v oblasti vzájemného uznávání, jako je nástroj zavedený směrnicí 2014/41, s cílem zajistit, aby v případech, kdy je při takovém vyšetřování zapotřebí přijmout určité opatření, které však ve vnitrostátním právu neexistuje pro čistě vnitrostátní situaci, mohla být tato možnost využita v souladu s vnitrostátními právními předpisy, kterými se provádí příslušný nástroj.
- 67 Z toho vyplývá, že unijní normotvůrce zamýšlel stanovením postupů uvedených v nařízení 2017/1939 zavést mechanismus zajišťující takovou míru účinnosti přeshraničních vyšetřování vedených Úřadem evropského veřejného žalobce, která bude přinejmenším stejně tak vysoká jako míra účinnosti vyplývající z použití postupů stanovených v rámci systému justiční spolupráce v trestních věcech mezi členskými státy založeného na zásadách vzájemné důvěry a vzájemného uznávání.
- 68 Výklad článků 31 a 32 tohoto nařízení, podle kterého by vydání soudního povolení podle čl. 31 odst. 3 prvního pododstavce uvedeného nařízení mohlo být podmíněno tím, že příslušný orgán členského státu pomocného evropského pověřeného žalobce posoudí hlediska související s odůvodněním a přijetím dotčeného přiděleného vyšetřovacího úkonu, by přitom v praxi vedl k méně účinnému systému, než je systém zavedený těmito právními nástroji a ohrozil by tím cíl sledovaný tímto nařízením.
- 69 Zaprvé, aby příslušný orgán členského státu pomocného evropského pověřeného žalobce mohl takové posouzení provést, musel by zejména důkladně prozkoumat celý spis, který by mu musel být předán orgány členského státu evropského pověřeného žalobce, který případ projednává, a případně přeložen.
- 70 Zadruhé vzhledem k tomu, že odůvodnění a přijetí přiděleného vyšetřovacího úkonu spadají z důvodu rozhodnutí unijního normotvůrce do působnosti práva členského státu evropského pověřeného žalobce, který případ projednává, musel by příslušný orgán členského státu pomocného pověřeného evropského žalobce použít pro účely přezkumu těchto dvou hledisek právo prvně uvedeného členského státu. Tento orgán přitom nelze považovat za orgán, který má

lepší předpoklady než příslušný orgán členského státu evropského pověřeného žalobce, který případ projednává, k provedení takového přezkumu podle práva posledně uvedeného členského státu.

- 71 Z výše uvedených úvah vyplývá, že nařízení 2017/1939 rozlišuje pro účely spolupráce mezi evropskými pověřenými žalobci v rámci přeshraničních vyšetřování Úřadu evropského veřejného žalobce mezi pravomocí týkající se odůvodnění a přijetí přiděleného opatření, jež přísluší evropskému pověřenému žalobci, který případ projednává, a pravomocí ohledně provedení tohoto opatření, která přísluší pomocnému evropskému pověřenému žalobci.
- 72 V souladu s tímto rozdělením pravomocí se přezkum související se soudním povolením, které by bylo požadováno podle práva členského státu pomocného evropského pověřeného žalobce, může týkat pouze hledisek týkajících se tohoto provedení.
- 73 V tomto ohledu je však třeba uvést, že podle čl. 31 odst. 2 nařízení 2017/1939 přísluší členskému státu evropského pověřeného žalobce, který případ projednává, aby upravil předchozí soudní přezkum podmínek týkajících se odůvodnění a přijetí přiděleného vyšetřovacího úkonu a zohlednil při tom požadavky vyplývající z Listiny, které musí členské státy dodržovat při provádění tohoto nařízení na základě čl. 51 odst. 1 Listiny.
- 74 Rozdělením pravomocí popsaným v bodech 71 a 72 tohoto rozsudku nejsou tedy dotčeny požadavky na dodržování základních práv při přijímání přidělených vyšetřovacích úkonů, které stejně jako úkony dotčené ve věci v původním řízení představují zásahy do práva každého na respektování jeho soukromého a rodinného života, obydlí a komunikace, které je zaručeno v článku 7 Listiny, jakož i do práva na vlastnictví zakotveného v článku 17 Listiny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Gavanozov II, C-852/19, EU:C:2021:902, bod 31).
- 75 Pokud jde o vyšetřovací úkony, které představují závažné zásahy do těchto základních práv, jako jsou prohlídky soukromého obydlí, zajišťovací opatření osobního majetku a zajištění majetkových hodnot podle čl. 30 odst. 1 písm. a) a d) nařízení 2017/1939, je na členském státu evropského pověřeného žalobce, který případ projednává, aby ve vnitrostátním právu stanovil přiměřené a dostatečné záruky, jako je předchozí soudní přezkum, s cílem zajistit zákonnost a nezbytnost takových opatření.
- 76 Nad rámec záruk ochrany základních práv spojených s unijními právními nástroji, které mohou evropští pověřený žalobci využít podle čl. 31 odst. 6 nařízení 2017/1939 v rámci přeshraničních vyšetřování, je třeba navíc zaprvé uvést, že jak podle bodů 80 a 83 odůvodnění, tak podle čl. 5 odst. 1 tohoto nařízení dbá Úřad evropského veřejného žalobce na to, aby při své činnosti dodržoval základní práva. Tento obecný požadavek je konkretizován v čl. 41 odst. 1 a 2 uvedeného nařízení, z něhož vyplývá, že Úřad evropského veřejného žalobce musí zejména dodržovat právo na spravedlivý proces a právo na obhajobu podezřelé nebo obviněné osoby, které musí požívat alespoň procesních práv stanovených v unijním právu, zejména v nástrojích tohoto práva uvedených v posledně uvedeném ustanovení a v bodě 85 odůvodnění téhož nařízení.
- 77 Zadruhé, i když orgány, a zejména soudní orgány členského státu pomocného evropského pověřeného žalobce nejsou oprávněny přezkoumávat odůvodnění a přijetí přiděleného vyšetřovacího úkonu, je třeba nicméně poznamenat, že podle čl. 31 odst. 5 písm. c) nařízení 2017/1939 platí, že pokud se pomocný evropský pověřený žalobce domnívá, že by alternativní, méně rušivé opatření umožnilo dosáhnout stejných výsledků jako dotčený přidělený vyšetřovací úkon, informuje o tom svého dohlížejího evropského žalobce a konzultuje evropského

pověřeného žalobce, který případ projednává, aby tuto otázku společně vyřešili. Pokud se dotčeným evropským pověřeným žalobcům nepodaří věc vyřešit do sedmi pracovních dnů a přidělení je zachováno, předá se podle čl. 31 odst. 7 tohoto nařízení věc příslušné stálé komoře.

- 78 Proto je třeba na všechny tři otázky odpovědět tak, že články 31 a 32 nařízení 2017/1939 musí být vykládány v tom smyslu, že vyžaduje-li přidělený vyšetřovací úkon soudní povolení podle práva členského státu pomocného evropského pověřeného žalobce, může se přezkum v tomto členském státě týkat pouze hledisek souvisejících s provedením uvedeného úkonu, a nikoli hledisek souvisejících s jeho odůvodněním a přijetím, přičemž tato posledně uvedená hlediska musí být v případě závažného zásahu do práv dotčené osoby zaručených Listinou předmětem předchozího soudního přezkumu v členském státě evropského pověřeného státního zástupce, který případ projednává.

K nákladům řízení

- 79 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

Články 31 a 32 nařízení Rady (EU) 2017/1939 ze dne 12. října 2017, kterým se provádí posílená spolupráce za účelem zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce

musí být vykládány v tom smyslu, že

vyžaduje-li přidělený vyšetřovací úkon soudní povolení podle práva členského státu pomocného evropského pověřeného žalobce, může se přezkum v tomto členském státě týkat pouze hledisek souvisejících s provedením uvedeného úkonu, a nikoli hledisek souvisejících s jeho odůvodněním a přijetím, přičemž tato posledně uvedená hlediska musí být v případě závažného zásahu do práv dotčené osoby zaručených Listinou základních práv Evropské unie předmětem předchozího soudního přezkumu v členském státě evropského pověřeného státního zástupce, který případ projednává.

Podpisy